

Forfatter: Munch-Petersen, Gustaf

Titel: Udrag fra nogle kritiske bemærkninger om psykoanalyse

Citation: Munch-Petersen, Gustaf: "Samlede skrifter II", i Munch-Petersen, Gustaf: *Samlede skrifter II*, Borgen, 1988. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-munp2-shoot-idm140381326552480.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter II

Ogsaa et andet forhold forekommer mig ret uklart. Dr. Næsgaard synes nemlig her ganske at forveksle psykoanalysens effektivitet overfor hvad han kalder fejlbygninger, med dens (eventuelle) brugbarhed som psykologisk metode. Et tydeligt eksempel paa dette findes pag. 28-29, hvor forf. omtaler og beskriver en "fejlbygning", som blev hævet ved anvendelse af psykoanalyse. Hvad selve fejlbygningen bestod i, er i denne sammenhæng uvæsentligt (og fremgaar vel ogsaa tildels af det følgende). Hvad der derimod er meget vigtigt, er, at forf. afslutter beskrivelsen af fejlbygningen saaledes: "Heri laa grunden til opkastningen af kold mad. Saasnart dette aarsagsforhold blev oplyst, kunde han nemlig1 taale at spise al slags kold mad uden at have den ringeste trang til at kaste op". Forf. begrundet altsaa sin opfattelse, at "grunden laa heri" med, at "patienten", efter at denne var blevet oplyst om "aarsagsforholdet", blev helbredet for fejlbygningen. Men det kan jo dog umuligt være et kriterium for analysens "sandhed", at patienten bliver helbredet ved den; og det faar man absolut indtryk af, at dr. Næsgaard mener. Helbredelsen bestaar jo, saa vidt jeg har forstaaet, i, at patienten bliver overbevist om sagens sammenhæng. Men sagens sammenhæng bliver han overbevist om af psykoanalytikerens (eller nervelægens), hvis opfattelse af denne sammenhæng vel muligvis kunde være forkert. Endvidere bliver vedkommende patient, efter psykoanalytikerens opfattelse, helbredet, naar han blot tror fuldt og fast paa den forklaring, han faar af psykoanalytikerens, hvad enten denne i og for sig er rigtig eller ej. Det væsentligste for helbredelsen er vel (ifølge psykoanalytikernes egne opfattelser), at patienten føler sig overbevist om, at den forklaring, han har faaet, er den rigtige; men dette forhindrer ikke, at den kan være fuldstændig forkert. Denne fejltagelse er antagelig opstaaet ved, at psykoanalytikerne prøver paa at benytte en (hvor frugtbar, ved jeg ikke) psykiatrisk metode overfor psykologiske spørgsmaal.